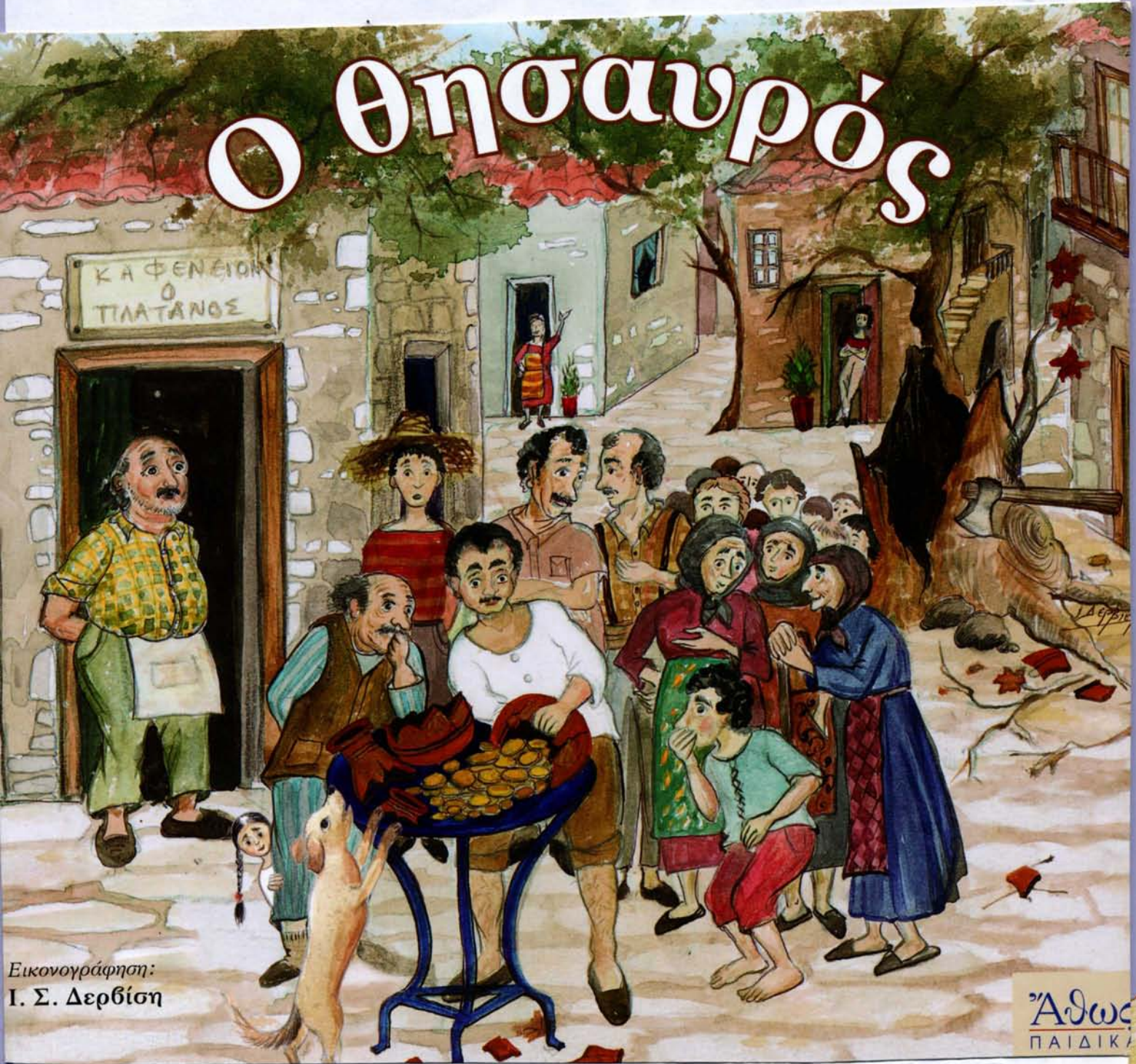
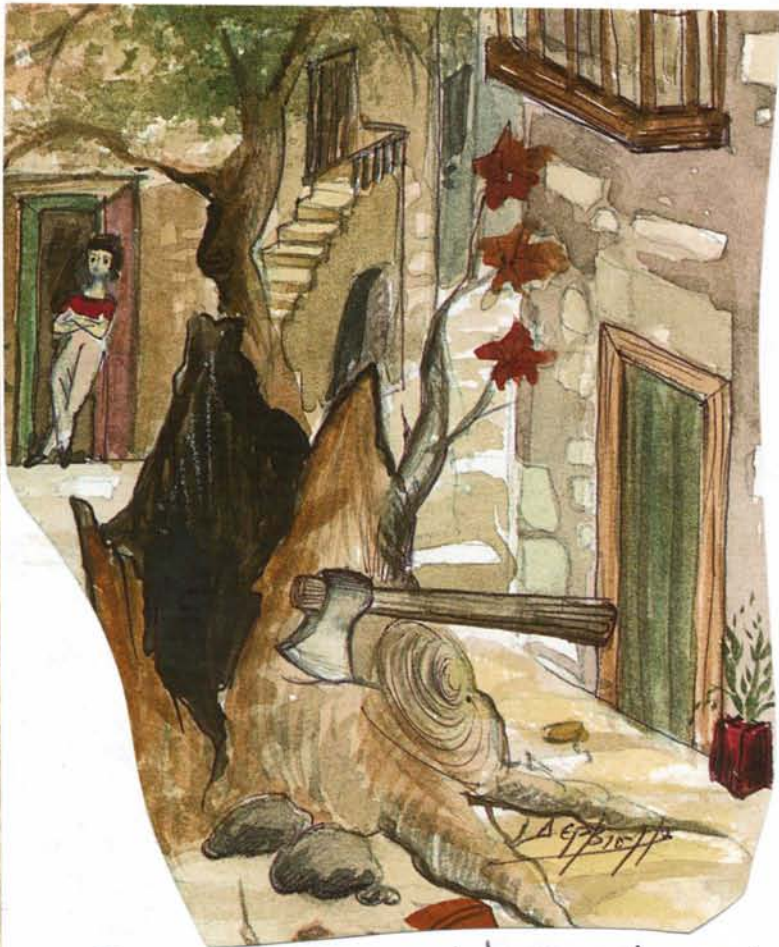

Ο θησαυρός

Εικονογράφηση:
Ι. Σ. Δερβίση

Άδωκ
ΠΑΙΔΙΚΑ

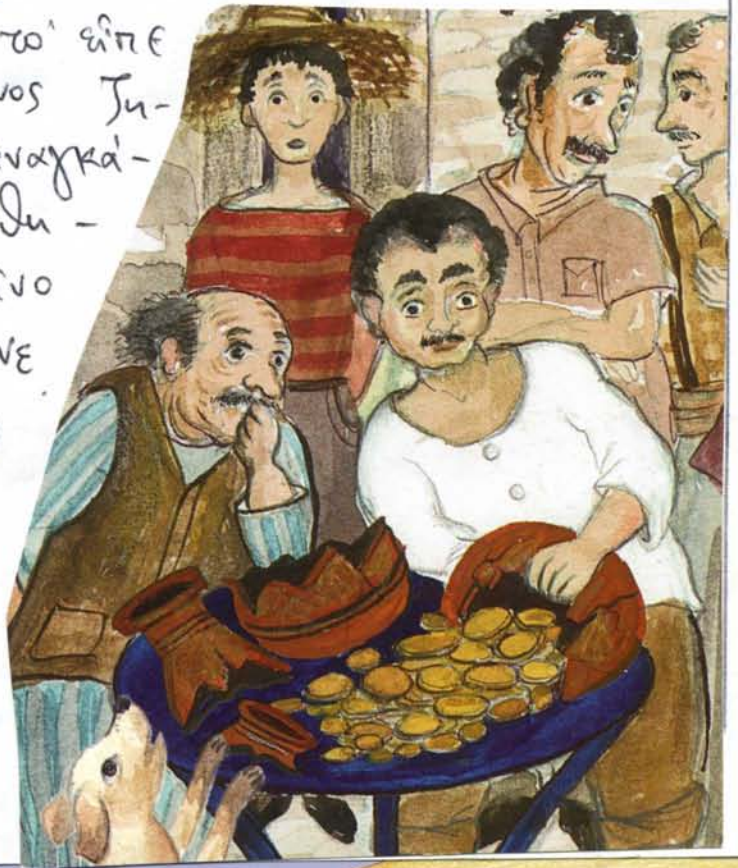
Με τὸ τρεκούρι του, ὁ Ἀδαν-
ναῖγιος ἔκοβε τὸ χέρικο πλά-
ταῖνι τοῦ κήπου του ...

Ὅταν ἔπεσε κατὰ γῆς τὸ
δένδρο, βρῆκε δύο λαχί-
νια μὲ τούρκικα φρουριά.

Ἡ χαρὰ του ἦταν με-
γάλη! Ἐγινε πλούσιος ...
ἔκανε ὄνειρα πὼς θὰ γί-
νη καλύτερη ἢ τῆς του.
Ἡ γαλιά, φυτεῖρα του,

δὲν κράταγε τὸ μυστικὸ, τὸ εἶπε
εἰς τὸν ἀδελφὸ τῆς - κι' ἐκεῖνος Ἰμ-
τωῦσε μερίδιο. Ἔτσι ἀναγκά-
στηκε νὰ κρύψῃ τὸν Ἰμ-
θαυρὸ σ' ἄλλο τόπο. Ἐκεῖνο
τὸ βράδυ ξαφνικὰ ἀπέθανε.

Ἀπὸ τὸν Ἰμθαυρὸ, τὸν
βρῆκε μετὰ ἀπὸ χρόνια
ὁ γέρο - Βρανᾶς, ἀγ-
λὰ οἱ χωριανοὶ του τὸν
εἶδαν κ' ἦρθε ἡ ἀβω-

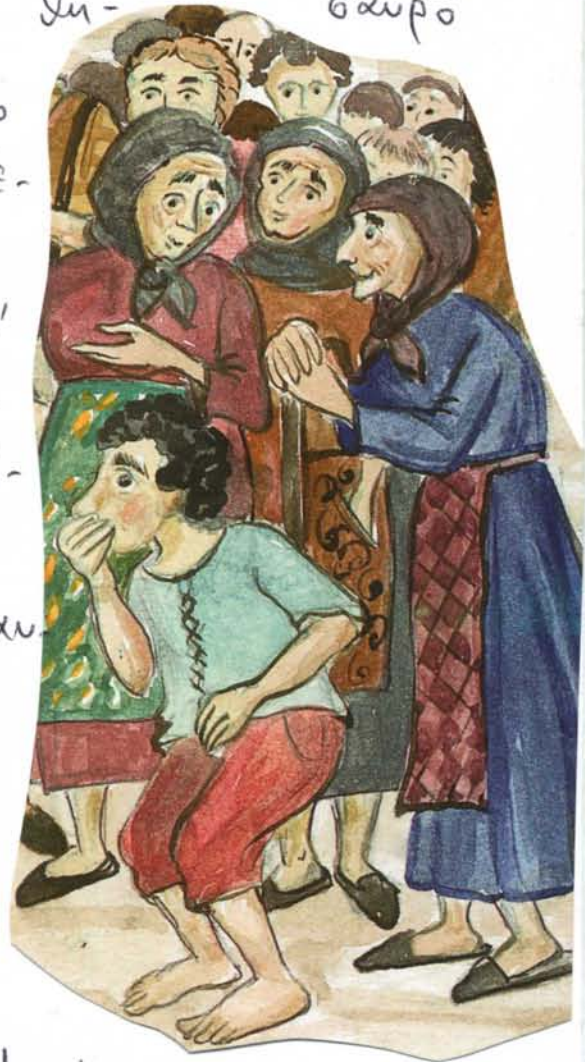
νομία κ' τὸν παρέλαθε. κανονίστηκε νὰ πάρη φερίδιο πού τοῦ ἀνήκει βούρωνα με' τὸ νόμο.

(-2-)

Ὁ Δημήτριος κ' ὁ κων/νος
δυσὸ δεκαπεντὰχρονα χωριά-
πουλα ἐβούρωνι βαν νὰ ψάξουν
για' κάποιο δη- βαυρό

πού ἦταν κρυφένος βτὸ μῦθο
τοῦ Νικόλα , τὸ παλιό ἐ-
κεῖνο ἐρρετήριο .

Ὁ Σώτος , συνομήγιστος ἀπ'
τὸ χωριό τους περνοῦσε ἐ-
κεῖνα τῶν ὠρα , τῶν ρώ-
τιβαν για' τους
κρυφένους δηβαν
ρους.. Μαί,

κ' ἐκεῖνος εἶχε
ἀκούσει πως εἰς
τὸ μῦθο εἶχαν
κρύψει ἕνα κομμάτι χρυθα'ρι βάν
ψωμί. Στὸ μῦθο λοιπὸν τοῦ
Νικόλα , βτῶν περιοχή Γαργαρούς ἦ-
ταν δηβαυρός !! Ἄλλοι ἔβραταν

κόκορα κ' με' τὸ αἷμα ράντιταν τὰ

δεφέλια για' νὰ βτερειωθῆ κ' νὰ μάνε
καθαί οἱ δουκίς τους , ο' κυρ-Νικόλας →

ήταν ἀγαθὸς χριστιανὸς κ'
δὲν ἀκοροῦσε τὴν
τοια εἰδωλο-
λατρικὰ ἔθιμα
Αὐτὸς ἐκκρυβιάτο τὰν
προσεχόταν, κοινω-

νοσε, ἔδιδε ἐλεημοσύνας, ἴσταν ἀκκο-
σε αὐτὸ, τοὺς ἐξήγησε
ὅτι εἶναι ἀμαρτία κ' δὲν
πρέπει νὰ γίνωνται τοιαυτά.

Τὰ παιδιά ἔβγαλαν
τὸ σχέδιό τους. Οἱ
γονεῖς τους πρῶι-πρῶι
τῶν ἄλλῃ ἡμέρα ἔβγαλαν τὰ ἀμπέ-
λια, ἔτσι μπορούσαν νὰ πάνε γιὰ
τὸ θαλασσινό.

Τῶν ἐπομένων ἡμέρα ξεκίνησαν,
ἔβῳ ἀπὸ τὸ
χωριό
βουναροῦν

ἀμπέ-
λιος, ὁ ἐκκρυβιάτο
τοῦ χωριοῦ τους, κα-
θὰ στὸ μουδαρι του,
μ' ἓνα ταχαρι στὸν ὤμο κ' στὸ χέρι του, εἶνα
κομποχοῖνι κ' τῶν ὀμπρέλα.
ἔβῳ τα παιδιά - καλημέρα, καλῶς τὰ →

Πρῶτος χα-
ρα →

παιδιά! - Εύχομαι, παπούλη -4-
 τών εσχίθας, άπίνυθων.
 - 'Ο θεός να θās εύλογή· για πού τώ
 βάλατε; - Μέχρι τή ρεφαταί
 τής Γαρχαρούς πάμε...

- Πάχι καρβούρια ματσί-
 εζε;
 Τα παιδιά χαμογέλαδαν...
 - Έχω πάω στο ζωκλήθι,
 τής Παναχίας
 - Θα λειτούρ-
 γήθετε;

- Όχι θήμερα
 παιδια μου, πάω
 να τώ έτοιμάθω, να τώ θκουπίθω
 δι' αρχιδουμε παρακλήθας θτων
 Παναχία μας να μας θουλιθι...
 Δεν θλεπτετε α' ζυραθία έχει;

λουγιος τωρα κ' έχει να θρεΐθι
 από τών μαρτιο . Τόν άκοθού-
 θυθων, ο' παπα-λαμπρος αρχιθε να ψι-
 θυριθι τών εσχίθ:

«κυριε ιουθου χρι-
 θτε, υιε' τωθ θεου, ελεηθόν με», κ' μετα' έψαλ-
 θε θιάφορα τροπαρία . Τι' ωραία λόγια!

καθώς έβριθε τώ μονοπατι' ερωναζε:

- Όταν κουραθτείτε να χυροθέρνετε, έλατε στο ζω-
 κλήθι να θās κάνω τώ τραπέθ, ή παπαθια' έθαγε
 στο ταχάρι ψωμι, έλιές, υτοθιάτες κ' άχθουράκια

-5- φταίνουν κ' για τούς τρεῖς μας ..!

- Δα' ἔχουμε παπούλι, σ' εὐχαριστοῦμε ..

Τα' παιδια' προχώριζαν ...

Τα' χαλάσματα τοῦ φωῦ φάνηκαν
μπροστά τους . Ἡ ὄραση τοῦ φωῦ
εἶχε πέθει . Βάτα κ' κιββός
παντοῦ ..

- Λοιπόν, πῶς
θ' ἀρχίσουμε;
εἶδαν πάνω ἀπ'

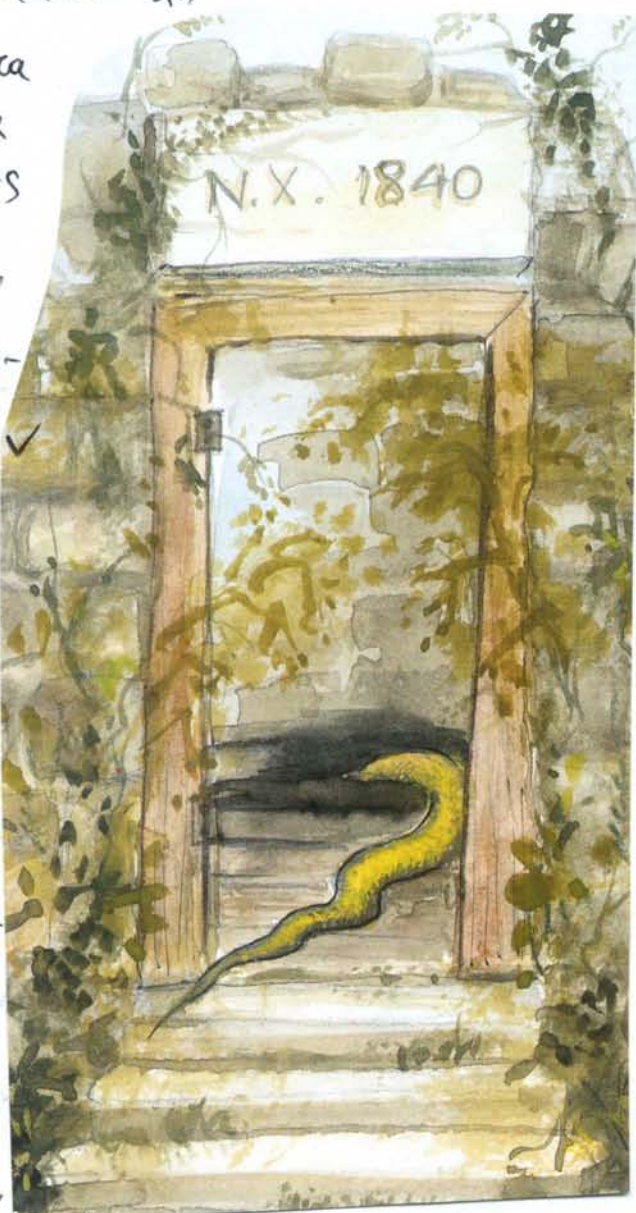
τῶν πόρτα
μία πλάκα
μὲ τὰ ἔξως
Ν.Χ. 1840 ..

Οἱ νεῖοι ἀλ-
ληλοκοιτάχτηκαν
δυσ. πρὶν 110

χρόνια χάθηκε ὁ φωῦς,
ψιθύριζαν ...

αἶνας δόρυθος ξαυρικά' μέλα
ἀπ' τοῦς κιββούς . ἕνα μερῶλο
φίδι πέρασε ἀπὸ τὰ βραχοπα-
τα κ' χάθηκε στὰς πέτρες ..

Ὅταν χάλυθαν με' τῶν
ἀξίνα τῶν πλάκα με' τῶν
χρονορογια, φάνηκε πῶς κάτ'α

είναι κούρια . χτυπώντας κ' με' βούδια των άξινα
κ' τώ φτωχάρη των ξερούριων .. Πίθω της φαίνκε
μία μέτρινη κρύπτη. 'Ο θηβαρός τους ήταν εκεί. Παρα-
ξευώθηκαν θμως γιατί ήταν ... !! ένα ψωμί !!

Ψωμί; Ξερούριων μι' ένα βτόμα! Σάν να' τώ
Ξερούριων τώρα κι' θμως είχαν περάσει 110 χρόνια.

"Έτρεξαν να' φωνάξουν τών παπα-Λάμπρο.

- Τρέξε παπούλη, έχκ, βε' θέλουμε !..

- Τι είναι; θυμβαίνει τίποτα; Καμία φτωχά' βτώ δαίος;

- "Όχι πάτερ! Έχάτε κ' δά' δάτε, βας έχουμε
μία έκπηγι ..

- "Έρχομαι, έρχομαι ! - -

Ο παπα - Λάμπρος άρχισε να' βαδίζει προς
των μώλο τως Γαρχαρος .

Επιγραφή: ...

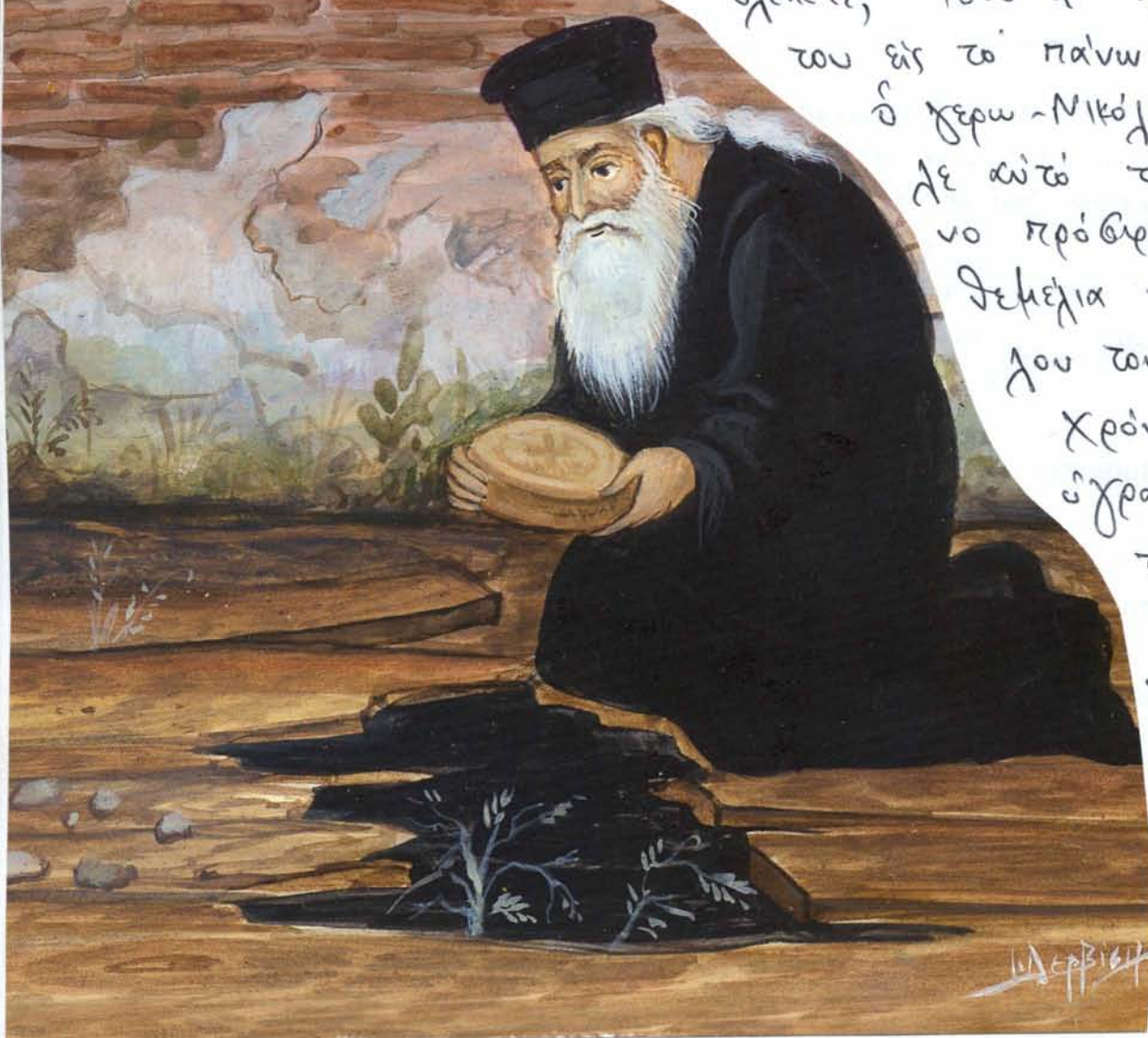
Όταν είδε τὸν Ἰουδαῖο, τὸν κράτιστε
ἐγκραθικὰ στα χέρια του, ἔκανε τὸ σταυρό του,
μετὰ χονιάστε δόξα λούτας τὸν θεόν κ'
φιλιώντας τὸν εἶπε:

Δόξα σοι, κύριε, δόξα σοι!

Πρόδρομο εἶνα παιδία μου, τὸ
βλέπετε; Ἰδοὺ ἡ ἐγκραθία
του εἰς τὸ πᾶν μέρος,
ὁ χερσὶ-Μικόλας ἔβα-
λε αὐτὸ τὸ ἐγκραθί-
νο πρόδρομο στα
δεξιὰ τοῦ μύ-
λου του. ὁ
χρόνος, ἡ
ἐγκραθία δὲν

τὸ ἔθρα-
ψαν !!
Ἡ φθορά
δὲν εἶχε
ἔξυθιά
πάνω
του!

Τώρα

τρέξτε νὰ φωνάξετε τὸν ἐπίτροπο νὰ χτυπήσῃ τὴν κα-
μπίνα τοῦ χωριοῦ κ' νὰ ῥοῦσῃ ὅλοι νὰ δοῦν τὸ
δαῦμα! Νὰ τὸ πᾶτε νὰ φέρῃ κ' ὅσα χρειαῖται για
τὴ δὴα λειτουργία

Ἀπὸ τὸ βιβλίο Ἰουδαῖος,
- (Γ. Α. Ἰακώβου).
ἔκδοσις Στάμωλη 2006

Για να γραφεί αυτή η ιστορία στάθηκε σαν αφορμή η επίσκεψή μου στα όμορφα Ζαγοροχώρια των Ιωαννίνων και συγκεκριμένα στο χωριό Νεγάδες. Εκεί, στην εκκλησία του χωριού, τον Άγιο Γεώργιο, φυλάσσεται μέσα σε ειδική προθήκη ένα πρόσφορο ακριβώς ίδιο με τούτο της ιστορίας μας. Διακοσίων περίπου ετών όπως μαρτυρούνε οι κάτοικοι του χωριού, άριστα διατηρημένο, βρέθηκε στα δεμέλια ενός μικρού οικογενειακού φούρνου όταν αυτός γκρεμίστηκε μαζί με το σπίτι για να χιστεί στη θέση του ένα καινούριο. Και για του λόγου το αληθές το φωτογράφησα για να το δείτε κι εσείς.

